

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1101/2021
06.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 2. и 1. Кривичног законика у саизвршилаштву – у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљених АА и ББ – адвоката Драгића Радовановића, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1083/20 од 09.02.2021. године и Кж3 број 10/21 од 18.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 06. октобра 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Драгића Радовановића, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1083/20 од 09.02.2021. године и Кж3 број 10/21 од 18.06.2021. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 15К број 342/19 од 22.04.2019. године, окривљени АА и ББ су на основу члана 423. тачка 1) ЗКП ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 2. и 1. у саизвршилаштву – у вези члана 33. КЗ.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 3. ЗКП, оштећена ВВ је ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на парнични поступак, а на основу члана 265. ЗКП одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1083/20 од 09.02.2021. године, усвајањем жалбе пуномоћника оштећене као тужиоца ВВ – адвоката Марка Дадасовића, пресуда Другог основног суда у Београду К број 342/19 од 22.04.2019. године преиначена је тако што су окривљени АА и ББ оглашени кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 2. и 1. у саизвршилаштву – у вези члана 33. КЗ, за које дело су им применом одредаба чланова 64., 65. и 66. КЗ изречене условне осуде, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по 1 године и истовремено одређено да се ове казне неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 3 године не учине ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећена ВВ је упућена на парнични поступак ради остварења имовинско-правног захтева, а на основу члана 262. и 264. ЗКП окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка у износу од 219.000,00 динара, као и судски паушал у износу од по 10.000,00 динара сваки, све у року од 15 дана дана правноснажности пресуде, под претњом извршења, док ће се о преосталим трошковима кривичног поступка одлучити накнадно, посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж3 број 10/21 од 18.06.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Драгића Радовановића и браниоца окривљене АА – адвоката Драгане Радовић, а пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 број 1083/20 од 09.02.2021. године, потврђена.

Бранилац окривљених АА и ББ – адвокат Драгић Радовановић поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 број 1083/20 од 09.02.2021. године и Кж3 број 10/21 од 18.06.2021. године, због повреде кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 4. ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, 438. став 1. тачка 11) ЗКП и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљене ослободити од оптужбе, уз истовремени захтев да окривљени и њихов бранилац у смислу члана 488. став 2. ЗКП буду обавештени о дану и часу одржавања седнице већа пред Врховним касационим судом.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП,

док је исти захтев у осталом делу недозвољен, односно није од значаја за правилну и уједначену примену права.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је Апелациони суд у Београду и првостепеном и другостепеном одлуком прекорачио оптужбу, јер се нигде у оптужном акту не наводе елементи кривице, а у конкретном случају је суд „изменио неке чињенице из описа дела и унео неке потпуно нове (кривицу као субјективни елемент бића кривичног дела)“, на који начин је прекорачио оптужбу.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених су, по оцени овога суда, неосновани.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту, додавањем од стране суда нове радње извршења, односно веће криминалне количине на штету окривљеног, на који начин се погоршава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Имајући у виду наведене законске прописе, те чињеницу да се побијане правноснажне пресуде односе на окривљене АА и ББ, који су и оптужени за предметно кривично дело, те да су окривљени и оглашени кривим за кривично дело које је било предмет оптужбе, односно за радње садржане у оптужном предлогу Другог основног јавног тужиоца у Београду Кт број 6102/14 од 02.08.2017. године, при ком оптужном предлогу је у свему остала и оштећена као тужилац ВВ, при чему је изрека правноснажне пресуде идентична наводима оптужног предлога, то супротно наводима захтева побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. Стога је наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених, којима се указује да је правноснажном пресудом прекорачена оптужба, Врховни касациони суд оценио неоснованим.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се истиче да дело због којег су окривљени оглашени кривим није кривично дело, обзиром да у конкретном случају нема последице извршења кривичног дела у односу на оштећену ВВ, већ се евентуално може говорити о питању евентуалне штете која је нанета сведоку ГГ, а што све, према ставу браниоца, говори у прилог томе да се у конкретном случају може говорити само о грађанско-правном односу.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане другостепене пресуде произилазе сва битна обележја кривичног дела превара у саизвршилаштву из члана 208. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, због ког су окривљени АА и ББ оглашени кривим, при чему је у изреци пресуде јасно утврђена и описана последица кривичног дела и у односу на оштећену ВВ, у виду штете коју трпи услед истицања права трећих лица на предметном стану, као и последица у односу на оштећену ГГ, у виду онемогућавања да продајом 1/2 предметног стана наплати своје потраживање у износу од 8.799,45 евра (у динарској противвредности у износу од 621.321,40 динара).

Имајући у виду наведено, то по оцени овога суда из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва обележја кривичног дела због ког су окривљени оглашени кривим, док бранилац у захтеву износи свој лични став да у њиховим радњама нема битних елемената предметног кривичног дела и да се у конкретном случају може говорити о грађанско-правном односу. Стога је захтев и у овом делу одбијен као неоснован.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости наводи и да у изреци побијане другостепене пресуде није наведена кривица као субјективни елемент кривичног дела, а због чега радња због које су окривљени оглашени кривим није кривично дело, те на који начин је побијаним правноснажним пресудама, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 486. став 2. ЗКП прописано је да о захтеву за заштиту законитости, који је поднет због повреде закона (члан 485. став 1. ЗКП) Врховни касациони суд одлучује само ако сматра да је реч о питању од значаја за правилну или уједначену примену права.

Како је бранилац окривљених захтев за заштиту законитости у овом делу поднео због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у односу на кривично дело превара из члана 208. КЗ, која повреда закона је идентична повреди о којој се Врховни касациони суд већ изјаснио у својим ранијим пресудама Кзз 1151/18 од 24.10.2018. године, Кзз 1153/19 од 12.11.2019. године и Кзз 1164/20 од 14.10.2020. године (пресуде су доступне лицима која за то имају правни интерес и од значаја су за уједначену примену права), те којима је о истоветном правном питању већ одлучено и одбијени су као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених доношењем мериторне одлуке о питању од значаја за правилну примену права, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у овом делу одбацио, налазећи да изнета повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се у поднетом захтеву указује, није од значаја за правилну или уједначену примену права, те није потребно поново доносити одлуку о истом правном питању.

Како у преосталом делу захтева бранилац окривљених указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које повреде у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају

дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни касациони суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, те на основу члана 487. став 1. тачка 4) у вези члана 486. став 2. ЗКП у делу којим је захтев одбачен јер није од значаја за правилно или уједначену примену права, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председника већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић